

 HARLEQUIN[®]
TM

HISTORICKÁ
ROMANCE

AMANDA
McCABEOVÁ

Nekonvenční dáma

AMANDA McCABEOVÁ

NEKONVENČNÍ DÁMA

PŘEKLAD

OLE VOLEMAN

Milá čtenářko,

měsíc uběhl jako voda a je tu listopad se svým nevlídným počasím, které nás přímo vybízí si někam zalézt s pěkným příběhem. V edici Historická romance nebude lehké si tento měsíc vybrat.

Hrdinka první povídky – Nekonvenční dáma –, americká dědička Violet, má nevšedního koníčka: fotografování. Díky němu se dostane do blízkostí princů a princezen, dětí královny Viktorie, a dokonce odjede i na královskou svatbu do Petrohradu. V příběhu se poutavě prolínají historické události s fikcí a vše je samozřejmě rámováno milostným dobrodružstvím s dobrým koncem.

Druhá povídka, která je zároveň čtvrtým dílem minisérie Svobodomyslné dámy, nese název V kompromitující situaci. A v kompromitující situaci se doopravdy ocitla slečna Lucy a hrabě Burnham, když společně dohlíželi na sestru hraběte. Při své spiklecké misi se do sebe zakoukali a odtud byl už jen krůček k tomu, aby se políbili. Nezávislá Lucy ale u svých přítelkyň viděla, jak vypadá šťastné manželství plné lásky, a s ničím menším se nechtěla spokojit...

Věřím, že si četbu krásně užijete.

S láskou

Váš Harlequin

Amanda McCabeová

NEKONVENČNÍ DÁMA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Playing the Duke's Fiancee

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:
Ole Voleman

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2021 by Amanda McCabe
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9801-8 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9802-5 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9803-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

1873

„Když už nemůže být slunečno, tak ať aspoň prší,“ zamumlala Violet Wilkinsová, když zakládala do svého fotoaparátu umístěného na stativu dusičnanovou desku. „Ale tohle světlo nestojí za nic.“

Mdlé šedožluté světlo, které pronikalo velkými okny do zimní zahrady, bylo vůbec nejhorší, jaké si mohla k fotografování portrétu přát. Její starší sestra Lily, vévodkyně z Lennoxu, seděla na lavičce mezi palmovými listy s malým synkem na kolenou, a přestože ve svých sněhově bílých šatech uprostřed zeleně vypadala úchvatně, kalné světlo jako kdyby rozmazávalo kontrasty a do jinak sytých barev přilévalo našedlé odstíny. Violet už nyní věděla, že výsledná fotografie bude zamlžená a nevýrazná.

Špatná, pomyslela si v duchu. Bude jednoduše špatná. Úplně k ničemu. K čertu s tím!

„Abych řekla pravdu, představovala jsem si dnešní focení dost jinak,“ dodala nespokojeně nahlas.

Lily se vesele, bezstarostně zasmála, a tím rozesmála i chlapce v náručí.

Jak jí to sluší, prohlížela si starší sestru Violet, zatímco uvažovala, jestli by neměla stativ s fotoaparátem posunout kousek na stranu a zkusit tak zachytit alespoň ten jeden jediný paprsek, který se tu a tam prodral skrz mraky, aby však vzápětí zase zmizel.

Takhle půvabně a šťastně vypadala Lily už od své svatby. Zářila spokojeností a tvář jí zdobil věčný úsměv. Rose, Violetino dvojče, už byla také vdaná, přestože nedávno oslavila teprve osmnácté narozeniny, a ani ona se nepřestávala spokojeně usmívat. Manželství jim oběma prospívalo mnohem víc, než by si Violet ještě před rokem dokázala představit.

Violet oběma sestrám přála jenom to nejlepší, protože je milovala z celého srdce. Sestry Wilkinsovy, dcery amerického „uhelného krále“, držely těsně při sobě a navzájem se podporovaly. Tak to bylo odjakživa. Přesto se občas při pohledu na jejich rozzářené obličej přistihla při tom, že na jejich dokonalá manželství tak trochu žárlí. Šlo jenom o prchavý, mlhavý pocit, který vypovídal spíše o její osamělosti než o čemkoli jiném a který pokaždé rychle vystřídala obrovská vlna lásky, již Violet k sestrám pociťovala, avšak tu a tam v ní malý červíček přece jen zahlodal. V těchto okamžicích si kladla otázku, jestli někdy bude také tak spokojená jako Lily a Rose. Jestli i ona potká někoho, koho bude milovat a kdo bude milovat ji takovou, jaká je.

Se vším všudy, povzdychla si. Bude mě někdy někdo milovat, aniž by se mě snažil předělat? Jenom mě a ne nějakou svoji představu?

Občas o tom pochybovala. O to víc byla ráda, že Lily a Rose své štěstí našly.

Věděla rovněž, že tu pro ni obě sestry vždycky budou a že se na ně vždycky bude moci spolehnout, i když Lily byla nyní vévodkyně a Rose lady Grantleyová, švagrová vévody, zatímco Violet zůstávala stále jenom slečnou Violet Wilkinsovou. Zkrátka a dobře, na světě neexistovala síla, která by mohla jejich pevné sesterské pouto přetrhnout. Nikdy je nikdo nemohl rozdělit, ani rozkmotřit. To bylo absolutně nemyslitelné.

„K čertu s tímhle světlem,“ zaklela tiše Violet, když se ukázalo, že ani posunutí stativu ničemu nepomůže. „Ty fotky vážně nebudou stát za nic.“

„Zkus se na to podívat z té lepší stránky, Vi,“ usmála se na ni znovu Lily.

„A to je jaká?“ zvedla Violet obočí. „Protože ať se dívám, jak se dívám, žádnou lepší stránku nevidím.“

„Jedna tu je, věř mi. Máme vlastně velké štěstí, že se slunce skrz mraky prodere aspoň chvílemi. Mohlo by to být ještě horší.“

Violet se ušklíbla. „Tohle hrozné anglické počasí,“ povzdychla si otráveně. „Nevím, jestli si na něj někdy vůbec zvyknu.“

Violet přijela do Anglie už před mnoha měsíci a zůstala zde i po svatbách sester, na rozdíl od jejich matky, jež odplula přes Atlantik zpátky do Newportu. O její dcery bylo dobře postaráno, takže ji nepotřebovaly mít v neustálé blízkosti, a ona byla doma v Americe. Violet se rozhodla strávit několik dalších měsíců a nejspíš i let v Anglii, protože si bez sester neuměla svůj život představit. A kdoví, třeba se Anglie nakonec stane i jejím domovem.

Během šedivých dní jako tento ale Violet na

Ameriku vzpomínala. Občas se jí zastesklo po širokém americkém nebi a úžasném světle, jaké zbožňuje každý malíř nebo fotograf. Kromě počasí jí na Anglii vadilo ještě pár dalších věcí: ne zrovna nejchutnější jídlo, vysoká vlhkost vzduchu a přezíravost společenské smetánky, která si na plesech a večerech šeptala cosi o „nevhodných a příliš volných amerických mravech“.

Žily tu však její milované sestry, chutnal jí silný anglický čaj a z každého rohu a zákoutí na ni dýchala fascinující historie, což pro ni byl dostatečný důvod, aby se za oceán zatím nevracela. Kamkoli se v Anglii vydala, tam mohla obdivovat architekturu, krásné obrazy, sochy a vůbec umění jako takové. Tady nikoho neudivovala mladá žena potulující se venku se skicářem nebo fotoaparátem hledající scény, které by si mohla nakreslit nebo vyfotografovat. Její báječný švagr Aidan, manžel Lily, jí dokonce nechal ve staré kůlně zařídit temnou komoru, aby se nemusela spoléhat na londýnská studia.

Anglie teď byla zkrátka její domov v dobrém i ve zlém. A byť se jí občas zastesklo po americkém světle a krvavě rudém nebi při západech slunce, neuměla si představit, že by se v nejbližší době do New Yorku nebo Newportu vrátila. Přes veškerou společenskou hierarchii a drby existovala v Anglii zvláštní svoboda, jakou v Americe nikdy nepoznala. Ačkoli Angličané považovali americké mravy za příliš volné, ve skutečnosti byly v mnoha ohledech mnohem upjatější, přísnější a puritánštější. Ona proklamovaná americká volnost se týkala především určité neoma-lenosti v konverzaci, pro kterou neměli Angličané

pochopení. Pro co ovšem pochopení měli, to byla tvůrčí svoboda a tvůrčí duch.

Kdyby jen Violet našla způsob, jak si tuhle tvůrčí svobodu udržet. Pak by jí nic nechybělo a mohla by být také šťastná, i když jinak než její sestry. Problém byl v tom, že teď byla co do vdávání na řadě ona. Přesněji... všichni předpokládali, že je na řadě ona. Obzvlášť rodiče, kteří pro ni měli dokonce vybrané vhodné ženichy. Její více než slušné věno čekalo v bance jenom na to, až si ho její budoucí manžel převezme. Violet si nebyla jistá, co jí vadí víc. Jestli fakt, že o jejích penězích bude rozhodovat někdo jiný, nebo to, že rodiče pro ni plánují sňatek z rozumu.

Bez lásky.

Violet si takové manželství vůbec nedokázala představit. Vlastně si neuměla představit sebe coby vdanou paní a mít na starosti tak velký dům jako Lily, která teď byla vévodkyní, nebo pomáhat manželovi v jeho akademické kariéře, jako to dělala Rose. Její James, Jamie, jak mu Rose říkala, byl učenec, který se věnoval studiu klasické literatury. V celém domě měl velké knihovny plné knih, které byly jeho vášní a celým jeho životem, alespoň dokud nepotkal Rose, jež ho v jeho vášni s nadšením podporovala a tím si získala jeho srdce navždy.

Violet planula podobnou vášní pro fotografii, avšak jejím snem nebylo pomáhat manželovi v jeho práci, ale naučit se všechno kolem fotografování sama a možná mít časem i své vlastní fotografické výstavy. K tomu ale vedla ještě dlouhá cesta, čehož si byla moc dobře vědoma.

Bude ještě muset dlouze a velmi tvrdě pracovat,

aby zvládla nejenom komplikovaný proces vyvolávání fotografií, ale naučila se pracovat se světlem a s úhly, protože to bylo to, co odlišovalo dobrou fotografii od skvělé. Světlo a úhly, z jakých byly záběry pořizovány. Často stačilo málo, pár centimetrů, aby byl snímek dokonalý, nebo aby se naopak vůbec nepovedl.

Teprve poté, až se tohle všechno naučí, bude moci uvažovat o tom, že by se její fotografie staly součástí každoroční výstavy, kterou pořádala Londýnská fotografická společnost. To byl jeden ze dvou jejích velkých, možná vůbec největších, snů. Tím druhým bylo členství v prestižním fotografickém Slunečním klubu. Problém spočíval v tom, že do klubu měli přístup jenom ti nejlepší a nebyly do něj přijímány téměř žádné ženy. Ovšem jednoho dne...

Možná...

... bude mít i ona tu čest. Nejprve se však musí stát skutečnou a skvělou fotografkou. K tomu potřebovala víc než jen osvojit si všechny znalosti, naučit se pracovat se světlem a s úhly, s různými kompozicemi a technikami. Potřebovala také téma.

Ano, bylo to tak. Aby měla vůbec šanci zaujmout Londýnskou fotografickou společnost a mistry fotografie ze Slunečního klubu, musela jim nabídnout vedle precizní techniky i soubor fotografií s jedním uceleným tématem. Jenomže velké téma Violet zatím stále hledala. Momentálně měla ostatně jiné priority: zdokonalit v tom, co již uměla, a naučit se novým věcem. Proto fotografovala všechno, co ji nějakým způsobem zaujalo, případně každého, kdo ji o to požádal. Každá zkušenost pro ni měla cenu zlata.

„Zvykneš si, Vi,“ odpověděla Lily na její poznámku ohledně počasí. „Věř mi, že ano. Jsou tu krásná a svěží jara, mírná léta i zimy a barevné podzimy s mlžnými rány. Stará dobrá Anglie má rozhodně něco do sebe, jak říkává můj drahý Aidan. Stačí jen změnit úhel pohledu.“

Možná má Lily v něčem pravdu, musela v duchu připustit Violet. Možná by neměla hořekovat nad tím, že něco nejde, ale pokusit se najít úhel, ve kterém bude Lily i v tomhle světle vypadat stejně nádherně jako ve skutečnosti. Když nepomáhá počasí, proč si nepomocť nějakým zajímavým detailem? Dobrý fotograf by přesně tohle udělal. A jestli si Violet něco z celého srdce přála, pak být dobrou fotografkou, jejíž práci ocení ti nejlepší. Toužila po tom mnohem víc než po svatbě a manželském štěstí.

Dala si ruce v bok a poodešla nejprve na jednu stranu a poté na druhou. Sklonila hlavu, aby si prohlédla Lily z mírného podhledu, a zkoumala její dokonalejší profil. Kdyby si Lily sedla k fotoaparátu trochu bokem, mohlo by to snímku dodat určitou zasněnost.

Ano, to bude ono, pousmála se.

Fotografie zepředu je moc fádňá. Obyčejný portrét, na kterém pózuje matka s dítětem. Když se ale Lily pootočí, nebude matkou, která pózuje fotografce, ale ženou, jež shlíží na svého synka v intimním okamžiku, který patří jenom jim dvěma a nikdo třetí u toho není.

Přesně tohle teď Violet potřebovala zachytit. Důvěrné pouto mezi matkou a jejím dítětem.

„Máš pravdu, Lily.“

„Pravdu v čem?“

„Změníme úhel pohledu.“

Lily zvedla zvědavě obočí. „A co přesně to pro mě a mého andílka znamená?“

„Budete předstírat, že tu nejsem,“ vysvětlovala Violet. „Že jste tu jen vy dva. Takže žádné pohledy do čočky. Sedneš si ke mně mírně bokem a já tě zachytím z částečného profilu. A skloníš lehce hlavu a budeš se dívat na tuhle nejroztomilejší dušičku pod sluncem.“

„Takhle?“ zavrtěla se Lily na lavičce pod palmami.

„Hm... Ne, to je málo,“ zavrtěla Violet hlavou. Pak přešla k sestře, nastavila ji do zkušební polohy a pohládila prstem synovce po tvářičce.

Chlapeček pootevřel červené rtíky a vykouznil na nich šťastný úsměv.

Lily ho okamžitě opětovala. „To je můj šťastný chlapeček,“ zašeptala něžně.

„Šťastný stejně jako jeho matka,“ prohlížela si sestru a synovce láskyplně Violet.

Lily měla tmavě rudé vlasy, mnohem tmavší než Violet s jejími jasně červenými i než chlapec, kterému na vejčité lebce rašily světle zlaté kudrlinky, jež zdědil po svém otci vévodovi z Lennoxu. Na fotografii by to mohlo udělat zajímavý kontrast.

Violet podržela synovce na bříšku. Ten k ní natáhl baculaté ručky, vykopl nohama a rozesmál se.

„Jak tě zbožňuje, Vi,“ zvedla Lily obličej k mladší sestře. „Musíš si konečně najít milého, provdat se za něj a dát tomuhle andílkovi nějaké sestřenice nebo bratrance.“

Violet takřka polekaně ustoupila dozadu a překvapeně zamrkala. Často slychala dotazy na to, kdy

se vdá – od své matky, od Lilyiny tchyně vévodkyně vdovy a dokonce i od Rose, která byla až po uši zamilovaná a myslela si, že každé manželství musí být stejně šťastné jako to její. Ještě nikdy se jí ale na vdavky nezeptala přímo Lily, a to žila Violet v jejím domě.

Pokusila se o úsměv, ačkoli jí právě teď do smíchu zrovna nebylo. „O sestřenice a bratrance pro malého budoucího vévodu budeš muset požádat Rose, drahá sestro. Protože ode mě se jich hned tak nedočkáš.“

„Ale Rose žije tak daleko! Až v Londýně a dobře víš, že ona a Jamie z něj téměř nikam neodjíždějí. Jsou tak pohlceni svými knihami, že je vůbec nevídáme. A tenhle nádherný zlatovlasý chlapeček potřebuje někoho, kdo mu bude stále nablízku.“

Violet přimhouřila oči. „Ale co kdybych si vzala někoho z opačného konce Anglie a bydlela ještě dál než Rose?“ namítla, otočila se a zamířila k fotoaparátu na stativu, protože se cítila náhle nesvá. Podobné rozhovory v ní vždycky vyvolávaly napětí. „Nebo bych mohla s manželem odjet do Afriky. Případně do Indie.“

Lily zalapala po dechu. „Naznačuješ tím něco, Vi? Chceš říct, že jsi přijala nabídku plukovníka Hastingse? Nebo že o ní alespoň uvažuješ?“

Violet se zasmála. Plukovník Hastings, vdovec v koloniálních službách, patřil mezi několik jejích nápadníků zde v Anglii a netajil se tím, že před návratem do Paňdžábu se potřebuje oženit, ale pro Violet to rozhodně nebyl důvod, aby se stala paní Hastingsovou. Ne že by jí nelákalo poznat cizí země, ovšem raději na vlastní pěst. Plukovník se jí zdál poněkud

nudný, ačkoli byl pořád zábavnější než lord Anderbrook, který mluvil jen o kriketu, nebo pan Frye, jenž v každém hovoru bědoval nad svým rozpadajícím se sídlem. Když už nic jiného, vyprávěl plukovník Hastings alespoň zajímavé příběhy o svých cestách a fotografovat Indii by Violet lákalo. Jenomže ani to nebyl dostatečný důvod, aby mu řekla ano. Navíc je od sebe dělilo třicet let. Jestli se má někdy vdát, pak za někoho zábavnějšího nebo alespoň pro ni velmi zajímavého.

„Ne, Lily,“ odpověděla. „Nenaznačuji vůbec nic. Plukovníkovu nabídku jsem nepřijala a nehodlám to udělat ani v budoucnu. Na vdavky nemám ani pomyslení.“

„Ani kdyby –“

„Ne, Lily,“ přerušila starší sestru klidně, ale důrazně Violet. „Ani kdyby cokoli. Momentálně mě zajímají jiné věci než svatba.“

„Ach ano, to představení u královského dvora,“ povzdychla si Lily. „Máš pravdu, že bychom se měli soustředit na to. Tvůj velký den se blíží. Už ti přišly šaty z Worthu?“

Violet zavrtěla hlavou. „Ještě ne.“

„Už tu měly být,“ zatvářila se Lily starostlivě.

O představení u královského dvora sice Violet nemluvila, když se zmínila o jiných věcech, které ji momentálně zajímají, ale rozhodla se to Lily nevymlouvat. Nakonec měla Lily pravdu, šlo o událost, kterou musela vzít na zřetel, ať chtěla nebo ne. Tím spíš, že se její společenský debut pomalu, ale jistě blížil. Jakmile si Violet vyzkouší všechny možné stříhy šatů a projde lekce konverzace a klanění, bude společně

s dalšími mladými dámami zahalenými v peří a ozdobenými čelenkami představena u dvora. Neslibovala si od toho nějak velkou zábavu, ale když už to muselo být, proč toho nevyužít? Mohlo by jí to přinejmenším otevřít další dveře do londýnských domů a salonů, což jí umožní poznat zajímavé lidi a zajímavá místa, tedy vhodné objekty pro její fotografie.

A třeba konečně najdu nějaké téma, pomyslela si. Velké téma, kterým ohromím všechny fotografie v Londýně.

„Jestli šaty nedorazí včas,“ pokračovala Lily, „nebudeme tě moci naučit správně chodit a uklánět se s dlouhou vlečkou. Žádné z mých šatů nemají takovou, se kterou si musíš chůzi vyzkoušet.“

„Umím chodit, Lily,“ zasmála se Violet. „I s dlouhou vlečkou.“

„Vážně?“ nakrčila Lily čelo. „A zvládneš s ní při úkloně udělat tři kroky vzad, aniž by es do ní zamotala a spadla na zem? A poté si ji přehodit přes loket a celým sálem jít směrem od královské rodiny pozpátku?“

Lily měla opět pravdu. A Violet si rozhodně nechtěla udělat ostudu před princem a princeznou z Walesu, k čemuž dojde, jestli se při úkloně zamotá do vlečky a rozplácne se před nimi jak dlouhá, tak široká. Ona sama by na to nejspíš rychle zapomněla nebo by to dávala k dobru jako veselou historku, ale nechtěla uvést do rozpaků Lily, která teď byla vévodkyní, a tím na ni byly kladeny větší nároky než na obyčejnou slečnu Wilkinsovou.

„Neměj strach, Lily. Po čaji si uvážu kolem pasu ubrus a začneme s nacvičováním. Ještě před tím ale

potřebuji konečně udělat tuhle fotografii. Mohla by ses znovu otočit maličko na stranu?“

Lily udělala, co po ní Violet žádala.

„Ano, takhle je to lepší,“ pokývla Violet zamýšle-
ně hlavou. „Mnohem lepší. A teď nakloň hlavu mír-
ně na stranu.“

„Takhle?“

„Ne, na druhou stranu, směrem ode mě. Aby ti bylo vidět do tváře. Výborně, to je ono. A lehce do-
předu. Dívej se na našeho andílka.“

Chlapeček zabroukal a prudce vykopl nohama. Jeho maličká tvář se nakrabatila do pláče.

Lily mu strčila do úst kroužek na žužlání. Začínaly mu růst zoubky, což ho bolelo a svědilo zároveň, tak-
že se stávalo, že jeho smích přešel zničehonic v pláč.

Violet se vrátila ke stativu, aby nastavila fotoapa-
rát. Správný úhel, to je to, co teď potřebovala, když už ji zradilo světlo.

„Slyšela jsem,“ promluvila za jejími zády Lily, „že by se měl brzy vrátit domů náš soused. Minulé měsí-
ce trávil na cestách.“

„Soused?“ opakovala Violet bez zájmu. Tušila ov-
šem, kam její sestra míří. Jak se zdálo, Lily její doha-
zovačské choutky ještě nepřešly.

„Aidanův starý přítel, vévoda z Charteris. Jeho panství Bourne sousedí s pozemky Lennoxů. Prý by rád vstoupil do vysoké politiky, aspoň co jsem tak slyšela. Zatím je stále svobodný, ale hádám, že bude potřebovat manželku a jeho panství dědice.“

„Nepochybuji o tom, že coby vévoda si jistě ně-
jakou brzy najde,“ ušklíbla se sarkasticky Violet.

„Abych ale řekla pravdu, překvapuje mě, že se Aidan přátelí s někým, jako je on.“

„Copak ty ho znáš?“ zeptala se překvapeně Lily.

„Už ses s ním někde potkala?“

„Ach ne, zatím jsem neměla tu čest. Jak bych mohla? Ale v londýnských salonech na odpoledních čajích jsem o něm už něco málo zaslechla.“

„Například?“

„Například že je inteligentní, velmi ambiciózní a velmi seriózní. Prý je pohledný, ovšem až příliš vážný a bez smyslu pro humor. Nudný. Neumím si vůbec představit, jak by si s někým takovým mohl tvůj zábavný a veselý manžel rozumět.“

Violet si vybavovala dokonce i vévodovu přezdívku. Kvůli nedostatku smyslu pro humor se mu říkalo vévoda z Nudy. Aby však byla spravedlivá, většinu z toho, co se doneslo k jejím uším, vypouštěla do éteru slečna Lowestoftová a vypadala u toho, že kdyby zrovna držela v ruce malou sekyrku, s chutí by ji zasekla vévodovi přímo do hlavy.

Že by si na něj dělala zálusk a on ji odmítl? Nebo v tom bylo něco úplně jiného?

Ať tak či tak, Violet rozhodně neměla v úmyslu spojit svůj život s někým, jako byl podle klevet nudný a k smrti vážný soused Lily a Aidana. A to ani kvůli tomu, že by pak s Lily mohly žít v těsné blízkosti a denně se navštěvovat. Kromě toho, nedovedla si vůbec představit, že by ambiciózní muž jeho vlivu, bohatství a postavení měl zájem o americkou slečnu.

„Aidan ho má velmi rád, zdá se,“ řekla Lily s mírným úsměvem na rtech. „Co jsem pochopila, jsou

přátelé od dětství. Vévoda z Charteris prý jeden čas také cestoval, ačkoli nejspíš ne tak dobrodružným způsobem jako Aidan. Je to prvorozený syn, který byl od narození veden k zodpovědnosti a k tomu, že jednou bude mít na starosti rozsáhlé panství a všechny ty, kteří na něm pracují a jsou na něm nějak závislí. Aidan je na rozdíl od něj druhorozený syn. Když vyrůstal, měl mnohem víc volnosti. Vévodou se stal až shodou nešťastných okolností, když jeho bratr...“

Lily si ztěžka povzdychla a odmlčela se.

Violet krátce pokývla hlavou a zapátrala očima v její půvabné tváři. „Ty se s vévodou z Charteris znáš?“ zeptala se po chvíli.

„Ne,“ zavrtěla Lily hlavou. „Ještě jsem neměla příležitost se s ním potkat. V době naší svatby měl nějaké povinnosti v zahraničí, a takže se jí nemohl zúčastnit, a nakonec se jeho povinnosti protáhly více než na rok. Teď se ale vrací a Aidan ho určitě brzy pozve na návštěvu. Jsem docela zvědavá, co je to za člověka.“

„A proč mi to všechno vlastně říkáš?“

„Protože je to seriózní mladý muž, kterého neprovázejí žádné skandály,“ odpověděla Lily. „Někdo takový by byl mužem přesně pro tebe.“

„Přesně pro mě?“ vyhrkla Violet. „Vždyť ten člověk musí být ztělesněná nuda.“

„To si jednak vůbec nemyslím, Vi, a jednak by ti někdo se stálou povahou jenom prospěl. Aspoň by tě držel trochu při zemi.“

Violet se zamračila. „Nechci nikoho, kdo mě bude držet při zemi.“

„Ne?“ opáčila Lily. „Ani kdyby to byl vévoda?“

Violet prudce zavrtěla hlavou. „V žádném případě. Stát se vévodkyní je to poslední, co bych si přála. Abych se už nikdy nemohla někam vydat sama ven jen se skicářem a fotoaparátem? Abych se už nikdy nemohla rozběhnout po louce s rozpuštěnými vlasy, bez klobouku, a nahlas se smát? Ne, Lily,“ zdůraznila. „V žádném případě. Takový život není nic pro mě.“

„Není to zas tak špatné, jak to líčíš,“ zvažněla Lily. „Vůbec to není špatné. Smějeme se oba s Aidanem nahlas docela často. A když jdeme na procházku po panství, jen my dva, a nepraží slunce ani neprší, nikdy si neberu klobouk. Mému manželovi se líbí, když mi vítr čechrá vlasy.“

„Takhle jsem to nemyslela,“ zamumlala Violet. „Vím, že máte s Aidanem krásný život a že jste velmi šťastní. Já jsem jenom...“

„Co, Vi?“

„Neumím si sama sebe představit ve vůbec žádném manželství, Lily. Na rozdíl od tebe a Rose jsem dokonce ještě nikdy nebyla zamilovaná. Netuším, jaké to je pro někoho vzplanout tak moc, že bych s ním chtěla strávit zbytek života. Veškerá moje vášeň patří fotografování. Což mi připomíná, že jsem pořád ještě neudělala tvůj portrét. Teď by to šlo, podívej,“ zvedla Violet ruku a ukázala k velkému oknu zimní zahrady. „Slunce konečně vyhrálo boj s mraky. Rychle, Lily, posaď se tak, jak jsem tě před chvílí nastavila.“

Lily se natočila bokem, narovнала se v ramenou a naklonila hlavu mírně na stranu a dopředu.

„Báječné,“ vydechla Violet spokojeně. „A teď takhle chvílku vydrž. Jen co najdu ten nejlepší úhel.“

Ukročila dozadu a několik okamžiků zkoumala paprsky, které pronikaly oknem zimní zahrady a něžně ozařovaly Lilyinu tvář. Chtěla svoji sestru zachytit v kuželu měkkého světla, zasněnou nad milovaným chlapečkem v náruči. Fotografování pro ni bylo jako kouzlo. Letmá chvílka v moři věčnosti, zvěčněná navždy.

Konečně byla spokojená s umístěním stativu. „Mám to, Lily,“ zaradovala se. „Myslím, že to mám. Nehýbej se, prosím. Jedna – dva – tři!“

A bylo to. Teď už jí nezbylo než doufat, že v temné komoře se povede další kouzlo a fotografie vyjde tak, jak si to naplánovala.

„Hotovo,“ řekla. „Už se můžeš pohnout.“

Lily vstala a rozhoupala na rukou synka. Ten zapomněl na své prořezávající se zoubky a začal se smát. Zrovna když letěl směrem nahoru, přišel do zimní zahrady Aidan, Lilyin manžel a Violetin švagr. Byl vysoký, zlatovlasý a plný energie. Ale především byl bláznivě zamilovaný do své krásné americké manželky.

Violet se dívala, jak k ní míří, aby ji i syna políbil. V duchu ji napadlo, že Lily v něm našla svoji ideální polovičku. A Aidan ji zase našel v Lily. Dohromady byli ideální pár. Pochybovala však, že jí se něco podobného poštěstí. Každý si zkrátka nevytáhne z balíčku karet srdcové eso, jako se to podařilo právě Lily s Aidanem a Rose s Jamiem.

„Omlouvám se, že ruším, Vi,“ řekl Aidan směrem k ní, když si všiml, že Violet stále stojí za fotoaparátem na stativu. „Asi jsem ti vkročil do záběru.“

Aidan, na rozdíl od většiny ostatních lidí, bral její práci velmi vážně a zajímal se o ni. Nejenže jí nechal tady v sídle zařídit černou komoru, ale rád si prohlížel její výtvary a diskutoval s ní o nich.

„Nerušíš, švagře,“ usmála se Violet. „Zrovna jsme skončili. Teď to musím rychle vyvolat, abych zjistila, jestli se mi fotografie povedla.“

„Máš ještě chvílku?“ zeptal se Aidan a pohlédl z jedné sestry na druhou. „Nesu nějaké novinky a myslím, že byste je měly slyšet obě.“

Lily si přitiskla chlapce k hrudi. „Nějaké špatné zprávy, drahoušku?“

„Vůbec ne. Právě naopak.“ Zvedl dopis pečlivě psaný na silném krémovém papíře. „Od tajemníka Buckinghamského paláce,“ vysvětloval. „Jsme požádáni, abychom se stali součástí výpravy, která bude v lednu doprovázet prince Alberta do Petrohradu na jeho svatbu s ruskou velkokněžnou Marií.“

Violet rozšířila oči překvapením.

Lily zalapala po dechu.

Chlapeček v jejím náručí ztichl, jako kdyby i on vycítil, že se právě stalo něco velkého.

„Aidane,“ vydechla Lily. „Myslíš to vážně? Jsme pozvaní, abychom doprovázeli prince Alfréda do Petrohradu na jeho svatbu?“

„O něčem takovém bych nikdy nežertoval, má drahá,“ dušoval se Aidan.

„Nebesa, Petrohrad! Vždycky jsem ho toužila vidět. Zimní palác, zlaté kopule, zamrzlá jezera a řeky a plesové sály! A ještě ke všemu královská svatba! Ach bože, co si jenom vezmu na sebe? Říkal jsi

v lednu? Vždyť to si ani nestihnu objednat a nechat ušít nové oblečení!“

Aidan se zasmál. „Takže souhlasíš, že pojedeme, Lily?“

„Samozřejmě že ano!“ vyhrkla Lily. „Člověk zkrátka občas musí využít některé z výhod být vévodou a vévodkyní. Takovou příležitost už znovu mít nemusíme.“

„Výborně. Potom můžeš začít vymýšlet, jakou garderóbu si vezmeš s sebou.“

„Lily,“ vložila se mezi ně Violet, „To je tak vzrušující představa, že se zúčastníš královské svatby v Petrohradu. Budeš mi pak muset všechno vyprávět.“

„To nebude třeba,“ odpověděl Aidan s jiskřičkami v očích. „Ty jsi totiž pozvána také, Vi. Pojedeš do Petrohradu s námi.“

„J-jak že?“ vykoktala nechápavě Violet, protože si myslela, že se musela přeslechnout. „Já že bych měla odcestovat také? To přece není možné.“

„Proč by nebylo?“ usmál se na ni Aidan. „Za pár dní budeš představena u dvora. Pak nebude nic bránit tomu, aby ses přidala k výpravě. Pozvánka zahrnuje i tebe, přečti si ji. Pojedeš jako společnice Lily, kterou by tak jako tak s sebou potřebovala.“

Violet jen tiše polkla, protože nebyla schopná dalšího slova.

Lily podala chlapce Aidanovi, přešla k ní a vzala ji za ruce. „Vi, jen si to představ!“ vykřikla šťastně. „My dvě spolu v Petrohradu! Budeme bruslit na na Něvě, tancovat s princem a možná se setkáme i s carem. Sestry Wilkinsovy v Zimním paláci! Co tomu jen

řekne matka, až se to dozví? Nebesa, musím okamžitě nechat poslat pro švadleny a kloboučníky.“

S těmi slovy Lily vyběhla rozčileně ze zimní zahrady a nechala tam Violet a Aidana s dítětem v náručí samotné. Oba dva se rozesmáli. Vlastně všichni tři, protože chlapeček vesele zavýskl a zašermoval drobnýma ručkama.

Violet se z té nečekané novinky zatočila hlava závratí. V jednu chvíli ji napadlo, že se jí to nejspíš jenom zdá. Že to nemůže být skutečné. Nikdy by si ani nepomyslela, že by se mohla zúčastnit královské svatby, natož Petrohradu. V Petrohradu!

„Opravdu jsem pozvaná i já?“ otočila se k Aidanovi.

„Samozřejmě. Připrav se ale na to, Vi, že ve společnosti bude třeba dodržovat spoustu protokolů. V Zimním paláci jsou na tyhle věci ještě o něco přísnější než v Anglii. Já i Lily budeme potřebovat tvoji pomoc. Na druhou stranu ale nebudeme trávit všechny čas u dvora a na recepcích. Něco mi říká, že si užijeme spoustu zábavy.“

Violet se široce usmála. Ano, v to také doufala. Jak se před chvílí zmínila Lily, budou bruslit na Něvě, chodit na plesy a na večírky. A přes všechny protokoly si jistě odvezou zážitky na celý život.

„Kdy pojedeme?“ zeptala se nahlas.

„Velmi brzy, takže se začněte chystat. Cestou se společně s princem z Walesu na pár dní zastavíme v Berlíně, kde se setkáme s jeho sestrou, korunní princeznou Vicky, a odtud odcestujeme do Ruska.“

„Ach, Aidane, to je tak báječné. Ani nevím, jak ti poděkovat.“

„Mně děkovat nemusíš. Mimochodem, Vi, až budete s Lily chystat garderóbu, nezapomeňte, že v Petrohradu je mnohem větší zima než tady.“

„Nezapomeneme. A neměj strach, nějaká zima nás nemůže rozházet. Přesně jak jsi řekl. Bude to zábava.“

„Věděl jsem, že život se sestrami Wilkinsovými nemůže být nudný.“

„To tedy nemůže,“ ozvala se za jeho zády Lily, která se k nim vrátila.

Aidan se k ní otočil. „Je tu už jenom jedna věc, Lily,“ začal váhavě.

„Jaká?“

Její manžel sklopil oči k chlapci ve svém náručí. „Bohužel ho –“

„Nebudeme ho moci vzít sebou?“ skočila mu do řeči Lily takřka vyděšeně. „Budeme ho muset opustit?“

„Cesta by pro něj byla příliš náročná, i kdybychom ho s sebou vzít mohli, ale jistě chápeš, že tak malé dítě v doprovodné skupině být nemůže.“

„Ne,“ hlesla Lily. „To nemůže.“

„Nezůstaneme pryč dlouho. Jen pár týdnů. Dohodl jsem se s princem, že se vrátíme domů hned po svatbě, jakmile manželé odjedou na líbánky.“

Lily smutně pokývla hlavou.

„Kdybys chtěla, mohli bychom požádat moji matku, aby s ním zůstala tady v domě. Víím, že bývá občas trochu zarputilá a také –“

„A také ho miluje,“ přerušila Lily znovu manžela. „S tvojí matkou bude v bezpečí.“

„Souhlasíš tedy?“

„Ano, souhlasím. Víím, že musíme splnit svoji povinnost vůči dvoru. A Rusko v zimě není vhodné místo pro tak maličké dítě.“

Aidan ji políbil. „Nezůstaneme pryč slouho, miláčku. Slibuji.“

Lily ho pohladila něžně po tváři.

Violet nechala Lily a Aidana o samotě a spěchala do černé komory, celá netrpělivá, jak se jí portrét její sestry a synovce povedl. Tam si oblékla přes šaty ochranný plášť a pustila se exponování fotografie.

Vyvolávání fotografií jí připadalo jako nějaká magie a těšilo ji stejně jako hledání námětů pro své fotky, práce se světlem, úhly a samotné fotografování. Černá komora byla jejím malým královstvím, jejím útočištěm, kde jí pod rukama vznikaly obrazy, jež se prostřednictvím fotoaparátu pokusila zachytit.

A zatímco sledovala, jak Lilyina bledá oválná tvář ožívá, náhle si uvědomila, že právě našla to své vysněné téma, které by jí mohlo otevřít dveře do Londýnské fotografické společnosti.

Mám téma! Konečně mám téma!

Vytvoří sérii portrétů z královské svatby! A vévodit jí budou princ Alfréd, o kterém se říkalo, že zdědil zálibu ve fotografování po svém zesnulém otci, a jeho nastávající velkokněžna Marie. Zbývalo jediné, i když možná to nejtěžší.

Přesvědčit je, aby se nechali zvěčnit právě jí.

DRUHÁ KAPITOLA

„Williame! Nejdražší bratře! Konečně jsi doma. Pojď sem, pojď se mi ukázat. Ach, jak jsi v Egyptě zhnědl. Skoro bych tě nepoznala. Musím ovšem říct, že ti tenhle nový odstín velmi sluší.“

„To už se tak pod horkým sluncem stává, Honorie,“ usmál se William na sestru a políbil ji na tvář. „Ty také vypadáš velmi dobře, sestřičko. Jak se ti daří? A co nového tady na Bourne? Je všechno v pořádku?“

S posledními slovy pohnul William hlavou a zadíval se na služebnictvo, které stálo ve dvou řadách za zády Honorie, na prostranství před hlavním vchodem do rodinného sídla, jež bylo po otcově smrti jeho majetkem, jeho chloubou a jeho zodpovědností. Ve tvářích mužů a žen, kteří pro něj pracovali, se zračilo takřka dojetí, že se jejich pán vrátil z dlouhé cesty do Afriky zdravý, silný, opálený a bez viditelné újmy.

„Mám se dobře, děkuji za optání,“ odpověděla vřele Honorie a stiskla bratrovi ruce. „Hádám, že to samé se dá povědět i o panství a o domě.“

„To velmi rád slyším,“ odvětil William.

Žádnou jinou odpověď ani nečekal, ale přesto